

Trong mấy tuần vừa qua, vì bận rộn theo dõi, chuyên tin tức, viết bài bình luận để yểm trợ các hoạt động đấu tranh dân chủ ở trong nước - nước và sau Hội Nghị Thượng đỉnh APEC - tôi không có dịp nghe cuộc phỏng vấn trực tiếp Cựu Trung Tá Trần Anh Kim trên Đài Phát Thanh vào ngày 21-11-06 do phóng viên Ngô Khắc Hải dẫn. Nay tôi được tiên睹 được nghe bài, tôi không khỏi xúc động và cảm phục. Cuộc phỏng vấn được thực hiện không phải trong điều kiện êm đềm bình thường, mà là cuộc phỏng vấn "chui", nghĩa là Trung Tá Trần Anh Kim phải di động, phải thay số điện thoại để tránh bị theo dõi và phải mau lẹ để tránh mối nguy hiểm công an vây phủ. Nếu công an phát hiện ra thì đi đâu thì ai biết, ông bắt đầu nói, công tay ném vào đến công an rồi mới viết không biết đi đâu ra sao: Không luật sư, không công lý, không tiếng nói bênh vực, không luật pháp - người ai trả luật riêng và súng đến - để đi đâu về đâu hình hài nhỏ bé. Vì tính cách "kinh doanh tốt mặt mũi nhân này" khiến tôi liên tưởng tới hình ảnh Trần Bình Trừng năm xưa, giữa núi pháp trường, giữa mìn dao kiếm, quân Nguyên Mông đến đánh sát khí mà Trần Bình Trừng dám đứng trước hô to "Ta thà làm quốc quân Nam còn hơn làm vua đất Bắc!". Còn ngày hôm nay tôi tuyên bố đồng ý của ông là "Tôi già rồi Địch CSVN đã trở về với lòng dân tộc"

Trong cuộc chiến tranh Nam- Bắc ông là chính trị viên đi đầu đã đến tám trấn với quân đội Miền Nam và trong cuộc chiến chống bá quyền Trung Quốc ông là chính trị viên đầu đoàn và đã đánh hai trấn với quân bành trướng. Với chiến tích và thời gian phục vụ như thế, nếu là người khôn ngoan, ông có thể chuyển qua ngành công an. Nhưng vì chế độ công an trấn này, ông sợ trở nên giàu có mau chóng. Rồi ông đến công tác ở Thái Bình, chỗ nào ngon, chỗ nào có thể xây khách sạn, villa, phòng tắm hơi, sân Golf, ông học nghề để ông âm mưu cướp lấy. Khi nào chế độ đi như ông đang làm ngay hôm nay, ông cho bọn đàn em đánh húc máu, tống vào trại giam, nhà tù để ông điên và công trình ông cần thì leo thang. Biết đâu chế độ có ngày ông leo lên chức Bộ Trưởng Công An rồi Thứ Trưởng, Chủ tịch Quốc Hội không biết chế độ ? Nguyễn Tấn Dũng trước đây là Trưởng Đoàn Công An Xung Phong Rạch Giá – giỏi hát và thực địa bắt bao vàng bạc của người Việt Biên, giờ leo lên chức Thứ Trưởng rồi đó. Với số gia tài khổng lồ đó, ông cho con ông du học, mua nhà ở California. Con gái, ông đến phố Hollywood (góc Ngõ Y càng tốt). Sau này Địch CSVN có sụp thì đã có con rể bảo lãnh cho ông qua Mỹ. Về già, nhàn lúc rảnh rỗi, bên ông bạc, ông vàng ông bắt chước Phạm Văn Đồng và Võ Văn Kiệt về hưu, ăn chay nói toàn chuyện nhân nghĩa Bà Tú Đ. Thế là phú quý, vinh hoa, đức hạnh ông đâu có đức. Nhưng...do số phận của lòng tri, do nhìn thấy khổ đau chết chóc của dân tộc ít ra là hơn ba mươi năm qua nhất là của người nông dân trên quê hương Thái Bình thân yêu của ông, ông không theo con đường bắt luật, mà mãnh đó - mà ông là con đường gai góc nhất, con đường hi vọng nhất cho chính bản thân ông và gia đình thân yêu của ông mà ông gọi là "Con đường trở về với dân tộc". Chúng ta hãy nghe Trung Tá Trần Anh Kim nói " 31 năm qua tôi (và cả triệu binh sĩ công nhân khác nữa) đã bỏ nhà, đã nhận diện bản chất thì nát của chế độ này. Họ luôn luôn nói mặt đường, làm mặt nước, hoàn toàn mặt dân. Do đó tôi phải đấu tranh cho quyền lợi của dân tộc, trong đó có tôi. Địch CSVN đã phản bội dân tộc, phản bội Tổ Quốc!". Ông nói thêm riêng hiện nay "Tham ô đét (tức là cướp đét) là tham nhũng lớn nhất tại Thái Bình. Kháng năm 1997 đã có cả vùng người xuống đường đòi quyền sống." Thế nhưng ngày nay Địch CSVN đã biến cùng hóa nhân dân hát rồi, công

nhân và nông dân đều là nạn nhân của cộng sản. Họ làm không được ăn cho cơm bằm lấy thịt. Lý thì đã hiểu (cộng sản sai rồi) nhưng không dám đứng lên chống lại họ vì không có ai bên vực mình. Nguyên do để cộng sản bắt ông và giam ông 24 tháng là vì ông đã gia nhập Nhóm 8406 và gia nhập Đảng Dân Chủ. Họ sợ sau này có một đảng nào đứng tranh cho quyền lợi của dân tộc ông cũng sẽ tham gia, dù chết ông cũng vui lòng. Ông có một nhận định xác đáng về tình hình bị thảm, lúc họp công của Việt Nam khi nhận lời tuyên bố diên công của Lê Duẩn khi đã chỉ mướn Trần Miến Nam "Bỏ qua giai đoạn phát triển Tổng Biên Chế Nghĩa tình thế lên Chế Nghĩa Xã Hội với công nghiệp hiện đại !!!" Do đó ông đã kết tội Đảng Cộng Sản qua câu nói "Tôi sao không theo kinh tế thị trường năm 1975?" Từ Tháng 8 năm nay trở về nhà ông ở Thái Bình có một chết công an do mưu mô tên canh gác. Đi đi đâu cũng có hai tên theo kè kè, một chỉ c xe để phá sóng, phá tất cả các cuộc đàm, một chỉ c xe trở về sân bắt ông bắt cứ lúc nào. Ông hoàn toàn trắng tay và không còn gì để sống ! Khi đi chết với bọn công an, ông có một lý luận thật xác đáng là nạn nhân chính phủ chết trường công tham những, tại sao không cho công an bao vây bọn tham những, mà lại đi bao vây các nhà đang công tham những và đứng tranh cho quyền lợi của dân tộc? Có lẽ câu hỏi này dù Hồ Chí Minh ở Vuôn Hoa Ba Đình có sống lại cũng không trả lời được. Ngoài ra ông còn mạnh mẽ nói thêm: Nạn nhân tôi là những người đang cộng m quyền tôi sẽ thân M. (Ý ông muốn nói thân M thì dân giàu nước mạnh, công đồng quân bành trường Trung Quốc và sau hết đất nước có Tự Do Dân Chủ). Tuy nhiên ông không phải là người đứng tranh cộng đoàn khi ông nói rằng nạn nhân họ nhận ra được sai lầm, nạn nhân biết sửa chữa đi thì mình cũng không hề thôi. Tôi hoàn toàn tán đồng trường công bắt bọn đứng này. Giữ những bây giờ trong Đảng Cộng Sản có nhóm nào chết trường công cách tách ra, và yêu cầu nhóm bọn họ thì tù chính trị, ngừng đàn áp tôn giáo, ngừng đàn áp báo chí, thực hiện công đồng xã hội, phục hồi danh dự cho những người đã bị giết, bị cầm tù, bị bách hại, bị đứng tù, bị tước đoạt tài sản và công khai xin lỗi quốc dân về những hành động sai trái của Đảng Công Sản trong quá khứ và đưa đất nước vào tiến trình dân chủ thì ...chính tôi cũng không hề nh. Trần Anh Kim mà thôi. Tuy nhiên ông cần giác ngộ người đang cộng m quyền tại Hà Nội là "Chết này càng tàn ác thì càng sống nhanh."

Thưa Trung Tá Trần Anh Kim,

Ngày hôm nay được biết ông, được nghe tiếng nói của ông, quý trọng ông và viết bài ca ngợi ông - một cựu sĩ quan của Quân Đội Nhân Dân mà Miến Nam trường công đây gọi là "Quân Bức Việt Xâm Nhập" hẳn là "Cán Binh Cộng Sản" nói chung. Vì tôi làm trong ngành hành chính cho nên không có dịp được với ông trên chiến trường và cũng không biết rõ một các "Cán Binh Cộng Sản" lúc đó như thế nào (Ngày ai trở sau ngày 30-4-75). Tuy nhiên lúc bấy giờ khi một làng, một xã, một quận, một tỉnh nào một về tay "Quân Bức Việt Xâm Nhập" thì tiếng đất sóng người sẽ liúu chít chít thoát ra khỏi vùng này để trở về Vùng Quốc Gia. Những về thảm sát trên Đội Lộ Kinh Hoàng khi Quốc Trường một vào tay quân cộng sản Bức Việt, về Thảm Sát Tết Mậu Thân đã

Tác Giả: Đào Văn Bình
Thứ Sáu, 17 Tháng 10 Năm 2008 13:51

gieo kinh hoàng trong lòng mọi người và hình ảnh "Cán Binh Cộng Sản" (tức là Quân Đội Nhân Dân hoặc Bộ Đội Cộng Hòa Việt Aka, dép râu, nón cối) là một hình ảnh ghê tởm, gớm ghiếc còn ghi nhai trong lòng người dân Miền Nam cho tới ngày hôm nay. Thế cho nên khi Kontum, Pleiku một vào tay cộng sản, hàng triệu người đã liều chết xuống Liên Tỉnh Lộ 7 để thoát vùng duyên hải, mong tránh khỏi nạn vuốt cộng sản mà phóng viên Nguyễn Tú đã mô tả trong bài phóng sự cuối cùng của đời ông bằng một đề án văn lịch sử đó là "Cuộc bôn phiêu của người đôi chân". (Hiện nay phóng viên Nguyễn Tú đang sống ở Virginia). Thế nhưng kẻ thay - cũng chính con người cộng sản, người cán binh gớm ghiếc đó - một khi họ quay về - lúc đó gọi là "Quay về với chính nghĩa quốc gia" thì họ được trân quý lòng. Nhân Quyền Trung Tá Huỳnh Công Đức một người lính cộng sản. Tôi còn nhớ năm 1973 khi tôi đang làm Phó Tỉnh Trưởng Quảng Ngãi -lúc đó tôi mới 32 tuổi, một hôm Trung Tá Huỳnh Công Đức vẫn phòng vào thăm tôi. Khi nói chuyện lúc nào tôi cũng "Thưa trung tá, thưa trung tá". Tôi luôn luôn quý mến Trung Tá Huỳnh Công Đức và trân trọng quân hàm trung tá của ông- dù quân hàm này do một bộ quy định gán cho ông và quân hàm này đã tạo nên máu nhân dân ít ra là của nhân dân Miền Nam. Đó là tấm lòng dũng cảm và hiều biết của người Miền Nam dù trong cuộc chiến rất khốc liệt. Ngày nay được lịch sử Hoa Kỳ trong Cuộc Chiến Nam- Bắc (Civil War), ngay khi chiến thắng Miền Nam, Tổng Thống Lincoln đã thi hành chính sách huân thưởng một nhà, ông tuyên bố không có người thắng và cũng không có người thua. Ông cho phép các sĩ quan Miền Nam được đem gia đình, súng đạn và nhà cửa của mình và gia đình và tái xuất. Không có chuyện nhốt các ông tù ở Miền Nam. Không có chuyện gọi họ là "Ngụy Quân hay Tội Nhân Ngụy", không có chuyện bắt họ đi "học tập cải tạo". Không có chuyện cho xuất bản sách "Chân Dung Tội Nhân Ngụy" để bôi bọ họ. Chính vì sự tàn bạo và tàn nhẫn của Đảng Cộng Sản này mà nước Mỹ đã xóa đi danh hiệu thù và đưa họ vào phát triển ngay nay. Thế nhưng, sau ngày 30-4-75 Miền Nam dù chúng tôi đã thua rồi, đã buông súng rồi "bàn giao" cho chính quyền cộng sản một cách trót lọt hết rồi, chúng tôi bắt gán cho một cái tên rất lịch là "Ngụy Quân, Ngụy Quy" và cái tội tày đình là "Bản phận quốc gia, tay sai Đế Quốc Mỹ - một tên hung nô của thiên đàng và là kẻ thù số một của loài người tiến bộ." Tôi nhớ người tù Miền Bắc như Hoàng Liên Sơn, Yên Bái, các bộ đội làm công việc cai tù đã dùng báng súng quật xuống lưng các vị đội úy, thiếu tá, trung tá, đại tá, các linh mục, đội trưởng tuyên úy và bắt họ trốn sâu chui vì các vị này đối quá phải một trăm vài cộng sản, họ có viết thư lên gọi cho thân nhân họ có liên hệ với người dân bên ngoài. Tôi nghĩ rằng đây là những hành vi của kẻ cướp học lũ lưu manh, côn đồ học quân khố ngạo mạn - chỉ "quân đội" của một quốc gia không ai cho phép làm thế - nhất là đội viên những người chiến binh đã ngã ngựa. Là chiến binh - dù được gọi tên nào - chúng ta cũng phải thông cảm nhau vì đội lính là gian khổ. Những quân nhân nào cũng phải có đức độ dũng:

*Túy ngã sa trường quân mạc tửu.
Cố lai chính chiến nhân hĩ.*

Thưa Trung Tá Trần Anh Kim,

Nhưng đi đâu tôi nói ra ngày hôm nay không phải để khoe mẽ, khoe mẽ, mà khoe mẽ, mà khóc cho bạn bè, chia sẻ nỗi đau, cho lòng mình quá gian truân của dân tộc. Nói ra để lòng mình ghi chép lại để đời sau không còn kẻ làm điều bất nhân, cần bậy. Nói ra để cho mọi người biết - như ông đã tuyên bố " Công sự hoàn toàn sai lầm". Nhưng câu hỏi đặt ra ở đây là không hiểu như thế nào đang lãnh đạo Đảng CSVN đã nhìn thấy sai lầm chưa? Nếu thấy sai lầm rồi thì phải làm gì? Còn như thế nào đang lãnh đạo "Quân Đội Nhân Dân" có nhìn thấy sai lầm không? Nếu họ nhìn thấy, thì chính họ cũng phải làm cái gì chứ? Đảng ý là quân đội phải do chính trị - tức do về nguyên tắc quốc gia để đưa lên lãnh đạo. Thế nhưng cái CHÍNH TRỊ đó mờ nhạt và tàn hại nhân dân thì quân đội phải làm sao? Chẳng lẽ quân đội trở thành một lực lượng gác dinh cho bọn chúa? Ai trở lại nuôi sống quân đội? Bọn chúa hay nhân dân? Có một mặt mà trong đó quân đội đứng ra làm cuộc chính biến mà để cho lòng mình muôn ngàn đời sau người người đó là: Địch sĩ của VNCH, Đảng Đào Cam Mộc đã cùng binh lính thời hậu, đưa Lý Công Uẩn – lúc đó là Địch sĩ Trần Huy Sơ (ngang chức Tổng Tham Mưu Trưởng Quân Đội bấy giờ) lên làm vua, thay cho bọn chúa Lê Ngọa Triều mà ra mặt triều đình huy hoàng cho dân tộc, chôn đống triều đình họ báo ăn thịt người và róc mía lên đầu nhà số. Giả sử như có về triều đình trong quân đội nào dám đứng ra làm một cuộc chính biến để lật đổ bọn quyền lực của công sự, thì tôi chắc rằng muôn dân trong và ngoài nước sẽ reo hò mừng rỡ. Bọn quyền - kẻ thì bất đàng, kẻ ra đầu hàng, kẻ nào may mắn lắm thì lấy máy bay chui qua Trung Cộng hoặc qua Thái Lan rồi xin tỵ nạn ở Mỹ. Không một kẻ nào dám kháng cự lấy cuộc khởi nghĩa thần thánh này. Và tên tuổi của họ đó sẽ sáng chói trong lòng của dân tộc Việt Nam. Nếu về đó có tài, nếu đoàn kết để cùng nhau mưu đồ, sau khi sự an xong hiện pháp dân chủ mới, nếu muốn có thể ra tay ngăn chặn những hậu quả thành lập một đảng để ra tranh cử các nghị sĩ quốc hội để trở thành thế lực trong chính phủ để ngăn. Họ không có tham vọng làm chính trị thì sau cuộc phổ thông bầu cử phiêu đã hoàn tất, các chính quyền mới đã để cho thành lập, về đó có thể báo cáo với quốc dân để xin về hưu - giống như Cố Nguyễn Công Trứ, Cố Nguyễn Trãi Năm xưa trở lại làng quê vui thú điền viên và làm một biểu tượng sáng chói cho dân tộc và để để cho con cháu mai sau. Nhưng liệu có về triều đình nào trong "Quân Đội Nhân Dân" dám đứng ra làm chuyện này không?

Thưa Trung Tá Trần Anh Kim,

Bây giờ lòng mình đã sang một trang mới. Một triệu người dân đã ra đời và đang đứng lên với bọn quyền. Bên cạnh những nhân sĩ, trí thức, tu sĩ, văn nghệ sĩ, công nhân, thanh niên sinh viên, công nhân, chúng ta còn có những chiến binh dũng cảm, tinh bóng tài gian trá, tài ác chộp chùng bắt bớ... và bắt bớ vào lòng muôn dân như Trung Tá Trần Anh Kim và Đội Tá Phạm Quốc Dũng. Dù tiếng nói của quý vị đang bị bóp nghẹt, nhưng sự quý vị đang bị đe dọa, nhưng

hình thức của quý ông đã khảm ghi vào lòng dân tộc. Quý ông chính là tiếng nói của Lòng Tri và Tình Thức. Nhân danh một người Việt trẻ non trẻ u vong, tôi xin phép được đề nghị nghiêm túc kính chào quý ông. Và như quý ông cũng đã biết, cuộc chiến này không thể thành công nếu hai người và quốc gia không liên kết thành một khối. Sự việc ông lên tiếng cảm ơn đề nghị bào chữa hai người đã quan tâm đến các nhà đấu tranh trong nước – sự khiếm ba trí tuệ người Việt hai người vô cùng cảm kích, tôi đó hẳn sẽ được toàn tâm, toàn lực cho cuộc chiến đấu cho Dân Chủ, Tự Do của cùng này.

Thưa ông, mà tôi cũng quê Thái Bình. Bà cứ theo chúng ra Hội Phòng lúc 20 tuổi và chữa bao giờ trở về quê cha đất tổ một lần... và bản thân tôi cũng chữa học biết quê Mẹ như thế nào. Chỗ biết rằng đó là một vùng đất chua mặn, đời sống người nông dân rất là khổ cực. Một ngày nào đó khi hoa dân chủ nở rộ trên quê hương, nếu còn được sự khích lệ tôi sẽ tìm về thăm quê Mẹ và xin phép được thăm ông, bắt tay ông để chúng ta cùng uống một bát nước chè tuyền, một bát nước vối hàn huyên, tâm sự và chữa chữa một sự riêng riêng vì cảm động và vì được nhìn thấy quê hương hai người sinh và sống trong tình huynh đệ. Thân mến kính chào ông và mong ông "Chân Chân Đá Mẹm".